

דמר סבר, חסרון מבפנים שמייה חסרון. והיינו רבי יהודה דאמר כולן אף בביצים.

מומא. דהא ליתנהו שהרי נימוחו. הלכך חשיב מום ניכר.

ומר סבר, חסרון מבפנים לא שמייה חסרון. והיינו רבי אליעזר בן יעקב דאמר כולן בגיד, ולא בביצים.

"נתוק וברות" בביצים לא הוי מומא, דהא איתנהו. ולא חשיב מום גלוי כי מעיקרא נמי זימנין דתליין. אבל בגיד הוי מום.

ותסברא, רבי יוסי מאי קסבר?

אי קסבר חסרון מבפנים שמייה חסרון, אפילו "נתוק וברות" בביצים נמי. ומאי טעמא אמר "נתוק וברות" רק בגיד.

מתניתין:

נפגם הזובן, נחסר הכיס שהגיד של הבהמה חבוי בו.

ואי קסבר, חסרון שבפנים לא שמייה חסרון. אפילו "מעוך וכתות" נמי לא להוי מומא בביצים?

או העריה, בית הרחם של נקבה, במוקדשין בשאר קדשים שבאין מן הנקבה [אבל לא בבכור שהוא זכר].

אלא דכולי עלמא סברי דחסרון מבפנים לא הוי חסרון. והכא, במומין שבגלוי קמפלגי [ולא בבעיין דלעיל, אלא אי הוי הכא מום שבגלוי].

נפגם הזנב, מן העצם אבל לא מן הפרק. אם עצם הזנב נפגם הוי מום. אך בפרקים שבין החוליות חוזר ומתרפא.

רבי יהודה סבר: "מעוך וכתות" בביצים הוי מומא משום דמיכווצין. שהכיס מתכווץ ועל ידי זה ניכר.

או שהיה ראש זנב מפציל עצם, ראש הזנב התלוי למטה נקלף העור והבשר ונשאר העצם מגולה. ושוב אינו חוזר ומתרפא.

"נתוק וברות" נמי הוי מומא דהא תליין הביצים למטה יותר מקודם וניכר המום בחוץ.

או שיש בשר בין חוליא לחוליא מלא אצבע, שהחוליות שבזנב רחוקות זו מזו כשיעור רחבו של אגודל.

רבי אליעזר בן יעקב סבר: "מעוך וכתות" בביצים לא הוי מומא. דמעיקרא נמי כשהן בריאות זמנין דמיכווצין, שהביצים עולות למעלה בבטן וכויין הכיס.

גמרא:

אמר רבי אלעזר: נפגם הזובן הוי מום. ולא ניטל לגמרי. דניטל לא הוי מום דחוזר לאיתנו.

"נתוק וברות" בביצים לא הוי מומא. דמעיקרא נמי כשהן בריאות זמנין דתליין, הלכך לא הוי מום שבגלוי.

ודוקא כים דהיינו הזובן אם נפגם הוי מום. ולא זברות, הגיד עצמו. דגיד עצמו שנפגם מעלה ארוכה.

ורבי יוסי סבר: "מעוך וכתות" בביצים הוי